

øjeblikkelig at begive sig til Stedet. Det er hændet mig en Gang, at jeg en Vinternat, hvor det var aldeles taaget, fik Meddelelse om, at en Stranding skulde være sket, og at det, efter at jeg havde kørt i ikke saa faa Timer, viste sig, at Skibet var kommet af Grundten ved egen Hjælp, saa at hele Rejsen var forgæves, og jeg ved, at det er gaaet andre paa samme Maade. Bestemmelsen kunde maasse nok forandres derhen, at man skulde være sikker paa, at der virkelig forelaa en egentlig Stranding, inden man behøvede at tilkalde Politiet.

§ 4 er jo en ny Bestemmelse, som viser, at der skal oprettes Bjærgelav, hvor der andrages om det af et tilstrækkeligt Antal erfarne og dygtige Mænd i den Henseende. Det stiller sig for mig meget tvivlsomt, om det er rigtigt at give disse Bjærgelav, saaledes som Lovforslaget tilfigter, en Eneret til at udføre Bjærgning. Jeg tror, at det let vil kunne bevirke, at disse Bjærgelav komme i Kollision med de store Bjærgnings-entrepriser, vi nu have, og som have virket paa en overordentlig heldig og gavnlig Maade; men maasse ville de Bedtægter, som skulle indarbejdes for disse Bjærgelav, indeholde Bestemmelser, der gøre, at denne Frygt vil vise sig ugrundet. Jeg finder det for øvrigt rigtigt, at man er gaaet fra den gamle Bestemmelse, hvorefter det paahvilede Beboerne som Pligt at deltage i Bjærgning af Guds. Det er en Forpligtelse, der altid har givet Anledning til Misnøje, og som — hvad der staar omtalt i Motiverne — vistnok heller ikke passer for Nutiden. Jeg tror derfor, at det er fuldkommen rigtigt, at man har ophevet denne Bestemmelse og gjort det til en frivillig Sag, for hvilket Arbejde man faar sin Betaling, enten i Form af Bjærgeløn eller af Dagløn.

En Paragraf, som jeg tror, man maa være noget varsom med, er Lovforslagets § 7. Der staar, at de tilstedeværende skulle handle efter bedste Skøn og Evne for at yde Hjælp til de skibbrudne, og at de ogsaa kunne iværksætte Bjærgning af Guds, indtil Politiet kommer til Stede. Jeg tror, det vil være en meget farlig Bestemmelse. Jeg tror, det vil være rettest her at sige, at det er Strandfogden, der skal sørge for at varetage det fornødne, indtil Politimyndigheden kan komme til Stede; thi skal det overlades til de tilstedeværende — man ved ikke en Gang, hvem det er — vil det vist ofte kunne ske, at noget af det bjærgede Guds blev underslaet.

§ 10 mener jeg nok, at man kunde indskrænke Varslet noget. Det er dog for Tidens saaledes, at man hurtigt gennem de

offentlige Blade erholder Kundskab om slige Begivenheder, som her omtales. Jeg kan derfor ikke indse, hvorfor man giver et helt Aars Varsel for at indkalde Gjere af strandet Guds, og det saa meget mindre, som man i Proklamaer, hvor der er Arvinger eller andre interesserede, som ere eller mulig kunne være bosatte i oversjøiske Lande, nu har indskrænket Varslet til $\frac{1}{2}$ Aar. Jeg formener derfor, at man nok kunde indskrænke Varslet noget. Et andet Spørgsmaal er, om ikke den Værdi, der er sat som Grænse for at udstede Befendtgørelse, kan sørges noget, idet det synes, at et Beløb, som „kønnes at overstige 50 Kr.“, kan være et noget lille Beløb at indrykke Befendtgørelser i Bladene for. Kunde man ikke gaa til 100 Kr.? Det er jo imidlertid af den Slags Ting, som man nærmere kan overveje.

Hvad selve Bjærgelønnen angaar, som er fastsat til en Tredjedel, stiller jeg mig i det mindste noget tvivlende til, om dette vil være rigtigt i alle Tilfælde. I Særdeleshed hvor et dødt Skib findes ude i aabent Hav, vil det vistnok ofte vise sig, at en Bjærgeløn af Halvdelen ikke vil være tilstrækkelig til at bære de store Udgifter og det Arbejde, som en saadan Bjærgning medfører. Jeg skal kun antyde dette; jeg tror, det vil vise sig at være rigtigt. Det er jo ofte Tilfældet, at et gammelt Skib, der gaar i Ballast, bliver forladt af Mandstabet i Søen, og at det, naar det er ført ind af et Bjærgningsdampskib, vurderes til 200 Kr. Jeg har set noget saadant. Halvdelen er altsaa 100 Kr., og derfra gaar der Omkostninger, saa at Resten bliver for lidt som Løn til Bjærgningsmandstabet. — Jeg kunde ogsaa ønske, at det i Loven udtrykkelig blev specificeret, hvilke Omkostninger der skulde paahvile Bjærgerne, hvilke der skulde udredes af Strandingsmassen, og hvilke af Næderiet. Der staar jo forudsat, at de Omkostninger, der paahvile Bjærgerne, skulle de selv bære, men der staar ikke, hvilke Omkostninger det er, og det vilde vistnok være rigtigt, om Loven indeholdt nærmere Bestemmelser i saa Henseende.

Endvidere er der endnu et Punkt, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig den Henvisning til Amtmandens Afgørelse, som Loven helt igennem indeholder. Jeg tror, at der kunde være enkelte Steder, hvor man kunde overlade det til Politimesteren; det maa jo erindres, at det i disse Forhold ofte gælder om at handle saa hurtigt som muligt for at faa et saa godt Resultat som muligt, og hvis der skal skrives til og korresponderes med Amtet,